

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 85/21
16.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Јасне Беловић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници по тужби АА из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Немања Милошевић, адвокат из Београда, Булевар Михајла Пупина број 165-а, против тужене ... из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Радмила Крстић Босанац, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша број 95, ради уређења личних односа и по противтужби ББ против туженог АА, ради издржавања, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 791/17 од 23.04.2019. године, у седници одржаној дана 16.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 791/17 од 23.04.2019. године у ставу првом, трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 791/17 од 23.04.2019. године, ставом првим изреке, уређени су лични односи између малолетне ВВ и оца АА и одређено да ће се одвијати на следећи начин: малолетна ВВ ће проводити са оцем сваки други викенд од петка у 18,00 часова до недеље у 18,00 часова и то тако што ће неко са мајчине стране доводити дете до очеве адресе, а отац ће враћати дете код мајке, дете ће са оцем проводити 10 дана зимског и 30 дана летњег распуста, сваки други рођендан, верски и државни празник, сваку очеву крсну славу и у свим осталим ситуацијама, према договору родитеља, а првенствено имајући у виду жеље, потребе и обавезе

детета. Овај модел виђања примењиваће се почев од 15.06.2019. године, па убудуће, док за то постоје законски разлози. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ, плаћа месечно износ од 12.000,00 динара, почев од 23.04.2019. године, као дана пресуђења, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, сваког првог до петог у месецу за текући месец, на текући рачун мајке, као законске заступнице малолетног детета. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене за износ од 13.000,00 динара, односно преко досуђеног износа од 12.000,00 динара до траженог износа од 25.000,00 динара, на име издржавања малолетног детета. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Допунском нежалбеном пресудом П2 791/17 од 10.07.2020.године усвојен је противтужбени захтев и у делу којим је тужена тражила да се тужени обавезе да плаћа допринос за издржавање малолетне ВВ почев од 12.05.2014.године као дана подношења противтужбе до 23.04.2019.године.

Против пресуде П2 791/17 од 23.04.2019. године жалбу је благовремено изјавила тужена из свих законских разлога побијајући је, како произлази из разлога жалбе, у ставу првом, трећем и четвртном изреке.

Испитујући правилност наведене пресуде у побијаном делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду поступка из тачке 12 ове законске одредбе. Изрека пресуде је јасна и разумљива, није противречна сама себи, нити изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и потпуни, те се њена законитост и правилност могу испитати.

Према стању у списима и утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у браку који је разведен правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду од 23.01.2017.године. Истом пресудом заједничко дете странака, малолетна ВВ, рођена ... године поверена је мајци, туженој на самостално вршење родитељског права. Малолетна ВВ живи са мајком и њеним ванбрачним партнером и њихово двоје заједничке деце. Тужилац из претходног брака има дете од 15 година, за које плаћа алиментацију у износу од 8.000,00 динара месечно. Тужилац ради у ГГ, као возач са просечном месечном зарадом у износу од око 36.000,00-37.000,00 динара. Живи у породичној кући са мајком, која је пензионер са месечним примањима око 32.000,00 динара, лошег здравственог стања и треба да иде на операцију кичме. Рачуни за комуналије за њих двоје износе 15.000,00 динара месечно и тужилац плаћа половину од тога. Тужилац се повремено додатно радно ангажује на грађевини и дневно заради око 10 до 15 евра. Тужена је запослена у “ДД”, тренутно је на породилском одсуству и прима износ од 32.000,00 динара. Отплаћује кредит чија месечна рата износи 14.500,00 динара, као и стамбени кредит који је узела заједно са ванбрачним супругом и месечна рата за тај кредит износи 19.000,00 динара. Њен ванбрани супруг је запослен, зарађује

40.000,00 динара, али плаћа алиментацију за дете из претходног брака, као и одређени износ бившој супрузи на име брачне тековине. Месечне потребе малолетне ВВ износе од 22.000,00 до 25.000,00 динара. Детету је за храну на месечном нивоу потребно око 12.000,00 динара, за хигијену 1.000,00 до 2.000,00 динара, трошкови лечења по потреби износе око 1.000,00 динара, за одећу и обућу око 3.000,00 динара на месечном нивоу, школске књиге, свеске и прибор на месечном нивоу износе око 3.000,00 динара, а за рекреативну наставу, излете и социјални живот детета потребно је око 3.000,00-4.000,00 динара месечно. Минимална сума издржавања прописана одредбом члана 164 став 4 Породичног закона, која представља накнаду за храњенике и лица на породичном смештају износи 26.300,00 динара. Према коначном налазу и мишљењу Градског центра за социјални рад, Одељење Палилула од 20.03.2019. године, последњих неколико месеци дошло је до извесног помака у односу између тужиоца и малолетне ВВ, па се се у присуству мајке последња три месеца видели пет или шест пута. Ти контакти су допринели зближавању детета са оцем, као и приближавању ставова родитеља, па су се сагласили да су се стекли услови за предложени модел виђања. Парничне странке су се сложиле да дете проводи са оцем сваки други викенд од петка у 18,00 часова до недеље у 18,00 часова, 10 дана зимског и 30 дана летњег распуста, сваки други рођендан, верски и државни празник, као и сваку очеву славу.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања и прихватајући коначан налаз и мишљење органа старатељства од 20.03.2019. године, са којим су се и странке сагласиле, првостепени суд је, применом одредби члана 6, 61, 266 и 272 Породичног закона, руководећи се најбољим интересом детета, одредио начин виђања тужиоца и малолетне ВВ по динамици и у трајању ближе описаном у ставу првом изреке побијане пресуде. Такав модел виђања ће се примењивати од 15.06.2019.године, јер је према оцени првостепеног суда то велика промена за малолетну ВВ и није у њеном интересу да се пред крај школске године, када у школи има највише обавеза, ремети њен ритам, па је најбоље да се са применом оваквог модела виђања почне када се заврши школска година и отпочне летњи распуст. Имајући у виду потребе малолетне ВВ и ценећи могућности родитеља да доприносе њеном издржавању, њихове године живота, радну способност, имовинске прилике и обавезу издржавања других лица, првостепени суд је применом 154 и 160-163 Породичног закона закључио да је тужилац у обавези да на име свог доприноса за издржавање издваја месечни износ од 12.000,00 динара, док ће остатак потреба подмиривати мајка, којој се у допринос урачунава и свакодневна нега и брига о малолетној ВВ. Преко тако досуђеног, а до траженог износа од 25.000,00 динара, противтужбени захтев је одбио као превисоко постављен.

Неосновано се жалбом тужене оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, с обзиром да је првостепени суд извео све предложене доказе, оценио их у смислу члана 8 ЗПП и правилно утврдио све битне чињенице од значаја за одлуку о издржавању малолетне ВВ и одржавању њених личних односа са тужиоцем, а све у складу са чланом 6, 61, 160, 161, 162 и 266 Породичног закона.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучујући о одржавању личних односа малолетне ВВ са тужиоцем, закључио да је у интересу детета да се виђање одвија по моделу предложеном од стране органа старатељства, за какву одлуку је дао јасне и потпуне разлоге, које прихвата и овај суд. Наиме, на рочишту од 23.04.2019. године

парничне странке су се сагласиле са тим предлогом, сама тужена је предложила његову примену почев од 15.06.2019.године, а оспоравање тако одређеног датума примене одређеног модела виђања неосновано се оспорава с позивом на мишљење комисије вештака Клинике за психијатријске болести "Др Лаза Лазаревић". Ово стога што је према мишљењу те комисије страх који код малолетне ВВ постоји код оца требало превазићи у току шестомесечног периода прилагођавања, који период је у односу на мишљење које је дато дана 19.05.2015.године вишеструко протекао. Томе у прилог говори и чињеница да је у коначном мишљењу органа старатељства од 20.03.2019. године утврђено да је у последњих неколико месеци дошло до помака између тужиоца и мал. ВВ, односно до њиховог међусобног зближавања, у погледу које чињенице су и странке сагласне. Почетак примене одређен за 15.06.2019.године је и према оцени Апелационог суда у најбољем интересу малолетне ВВ јер се наведеног датума завршава школска година и почиње летњи распуст, те прилагођавање мал. ВВ новом моделу виђања са оцем неће ометати њене школске обавезе.

Правилно је првостепени суд применио материјално право и када је тужиоца обавезао да доприноси издржавању малолетне ВВ са месечним износом од 12.000,00 динара. Наиме, приликом доношења одлуке првостепени суд је имао у виду све појединачно утврђене таксативно наведене месечне издатке за подмирење потреба мал. ВВ, те у складу са њеним узрастом, развојним и општим потребама, правилно утврдио укупан износ потребан за издржавање, водећи рачуна о минималној суми издржавања. Приликом утврђивања материјалних могућности тужиоца, као даваоца издржавања, првостепени суд је имао у виду да тужиочева плата месечно износи 36.000,00-37.000,00 динара, да је млад и радно способан, да повременим додатним радним ангажовањем може да оствари приходе од 10-15 евра на дан, да живи са мајком у породичном домаћинству, те са њом дели трошкове живота, али и чињеницу да за малолетно дете из првог брака плаћа алиментацију у месечном износу од 8.000,00 динара, па је у складу са његовим приходима, могућностима за додатним запослењем, стицањем додатних прихода, његовим личним потребама и обавезом издржавања других лица, правилно утврдио висину месечног износа, који је у могућности да плаћа на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ. Неосновано се жалбом тужене указује да тужилац није документовао пресудом утврђену обавезу издржавања малолетног детета из претходног брака. Ово не само стога што је судску пресуду којом је таква његова обавеза утврђена тужилац доставио уз поднесак од 30.08.2017. године, већ и стога што обавезу издржавања тог детета тужилац има без обзира да ли је она утврђена пресудом или није. Ради се о детету којег је по закону дужан да издржава те је такву обавезу тужиоца првостепени суд правилно узео у обзир код процене његових могућности да издржава малолетну ВВ.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, како у погледу одлуке о главној ствари, тако ни у погледу одлуке о трошковима поступка, то је овај суд применом члана 390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужена није успела у другостепеном поступку, на основу члана 165 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић